

РЕШЕНИЕ

№ 5045

гр. София, 30.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 10.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7700** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Т. Й., род на 02.03.1967г. в Р. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-5319-000069 от 25.06.20г., издадена от Началник сектор към ОДМВР Х., с която на основание чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП е прекратена регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца.

С жалбата се изразява становище за неправилност, немотивираност и незаконосъобразност на оспорената заповед и се иска нейната отмяна.

Ответната страна – полицейски инспектор в ОДМВР-Х., редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител пред съда. Представя административната преписка по която е издадена процесната заповед.

От фактическа и правна страна.

Оспорената заповед е връчена лично на жалбоподателя 25.06.20г., видно от отбелязването върху самия акт (л.6 от делото). Жалбата срещу нея е подадена на 02.07.2018г., видно от входящия индекс. Разпоредбата на чл.172, ал.5 от ЗДвП регламентира, че обжалването на заповедите по ал.1, включително ПАМ по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП, се извършва по реда на АПК, т.е. приложим е срокът по чл.149, ал.1 от АПК, който е 14-дневен от деня на съобщаването. Предвид изложеното

настоящият състав намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна – адресат на акта, при наличието на правен интерес от търсената защита, срещу годен за обжалване административен акт, в законоустановения срок за обжалване, пред компетентния съд и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със заповед за прилагане на ПАМ № 20-5319-000069/25.06.2020г., ответникът – полицейски инспектор в ОДМВР-Х., наложил на жалбоподателя Т. О., род. На 02.03.1967г. В Р. принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца, считано от 25.06.2020г., на основание и чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен АУАН серия „АА“ бл.№187503/25.06.2020г. против Т. О., род. На 02.03.1967г. В Р. за това, че на 25.06.20г., около 13 часа на ГКПП „Капитан А.“, управлява лек автомобил Мерцедес Е клас, кабрио, цвят: бял, с рег. № FF-185-DY при извършена експресна справка с номер 130/20г. Се установило, че СУ на МПС с номер 14AW45432 е невалидно и водача е неправооспособен.

Към преписката е приложен цитирания АУАН (л.7), както и цитираната в него експресна справка на л.14, и заповед за задържане на лице №4536/25.06.20г. - л.15

По първото възражение на жалбоподателя, че заповедта е издадена срещу ползвателя на автомобила, а е следвало да бъде издадена срещу ползвателя му, съдът намира, че жалбоподателя, като физическо лице, което използва превозното средство по силата на правно основание, различно от правото на собственост, съгласно чл.4, ал.3 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства правилно е привлечен като отговорен за извършеното нарушение, респективно правилно е адресат на акта.

Административният орган е представил и заповед № 272з-2152/12.09.2018г. (л.12), която е цитирана в процесната заповед. Същата е издадена от директора на ОДМВР-Х. на основание чл.172, ал.1 от ЗДвП и чл.43, ал.4, вр. ал.3, т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи. С нея полицейските инспектори в ОДМВР-Х. са посочени сред оправомощените лица да издават заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП.

При служебно извършената проверка за законосъобразност на оспорвания административен акт, настоящият съдебен състав констатира, че същият е произнесен от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила за неговото издаване и в съответствие с приложимия материален закон. Този извод се налага по следните съображения:

Нормата на чл.168, ал.1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл.146 от АПК.

Оспорената заповед е издадена от административен орган с териториална, времева и материална компетентност, тъй като съгласно чл.172 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат с мотивирана писмена заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон. В случая това е полицейски инспектор в ОДМВР-Х., на когото са делегирани правомощия да издава заповеди за прилагане на

принудителни административни мерки по ЗДвП. Тази заповед за оправомощаване е посочена в процесната заповед като основание за правомощията на административния орган.

Същата отговаря и на изискванията за форма. В нея е посочено, че се издава въз основа на АУАН серия „АА“ бл.№187503/25.06.2020г., като са описани и установените с акта обстоятелства. Съдът намира, че оспорваната заповед съдържа необходимите реквизити, посочени в разпоредбата на чл.59, ал.2 от АПК, тъй като в текста ѝ фигурира позоваване на фактическото обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. След като е посочено, че заповедта се издава на основание чл.171, т.2, б.”а” от ЗДвП - невалидно свидетелство и водача е неспособен, като в акта е посочена и заповедта с което е сторено това, фактите обосноваващи преценката за приложението на тази разпоредба се съдържат както в обстоятелствената част на заповедта, така и в цитирания в същата АУАН, то процесната заповед се явява мотивирана.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Същата е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл.36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта.

Заповедта е съобразена с материалния закон и неговата цел. С нормата на чл.171, т.2а, б.”а” от ЗДвП, е предвидено налагането на принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. От приложения АУАН се установи, че 5.06.20г., около 13 часа на ГКПП „Капитан А.“ жалбоподателя е управлявал лек автомобил Мерцедес Е клас, кабрио, цвят: бял, с рег. № FF-185-DY, като при извършена експресна справка с номер 130/20г. Се установило, че СУ на МПС с номер 14AW45432 е невалидно и водача е неспособен.

Нарушението на водача в настоящия случай е констатирано със съставен акт от компетентно длъжностно лице към ОДМВР-Х..

По отношение възражението на жалбоподателя, че в АУАН е записано, че жалбоподателя притежавал свидетелство с посочен номер от Франция, което е невалидно, но това записване е общо и не може да се установи от какво произтича невалидността, следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Следователно в тежест на жалбоподателя е да установи с

всички позволени в административния процес доказателствени средства, че е притежавал валидно свидетелство от друга държава, вкл. Франция. Той не представи такова свидетелство пред съда, поради настоящия съдебен състав не може да приеме, че свидетелството му от тази страна е валидно. В този смисъл следва да се цени и приетото по делото доказателство от страна на административния орган - експресна справка. Що се касае до представената от страна на жалбоподателя легализиран превод на документ във връзка с процесното МПС, съдът намира, че същият не разколебава формираното чрез останалите събрани по делото доказателства съждение, че се касае именно за изпълване хипотезата на чл.171, т.2а, б. "а" от ЗДвП.

По отношение обстоятелството чия собственост е автомобилът, съдът съобрази актуалната съдебна практика, (залегнала в решение № 14912/04.12.2018г. по адм.д.№ 8054/2018г. на ВАС, VI о.), че основание за прилагане на мярката по чл.171, т.2а, б. "а" от ЗДвП, е отнемането по реда на чл.171, т.4 от ЗДвП на свидетелството за управление на водача на автомобила към момента на проверката, което в случая е безспорно установено. Принудителната административна мярка е с преустановителен и превантивен характер. ПАМ не е административно наказание. Оспорената заповед има самостоятелни правни последици, различни от административния акт, с който се установява нарушение и се налага административно наказание. ПАМ е форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, конкретната ПАМ се прилага с определен срок. В случая временното спиране от движение като ПАМ по чл.171, т.2а, б. "а" от ЗДвП е по отношение на моторното превозно средство, за установено противоправно поведение на водача на МПС, като законът не изследва и не въвежда ограничения по отношение собствеността на автомобила.

След като страните не спорят относно факта, че жалбоподателя е ползвател на процесното МПС, бил е водач на автомобила и е осъществил изпълнителното деяние, визирано в хипотезата на чл.171, т.2а, б. "а" от ЗДвП, то е налице основание за налагане на принудителната административна мярка, независимо дали той е собственикът или някой друг.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона. Съгласно разпоредбата на чл.171, т.2а, б. "а" от ЗДвП административният орган действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че при установяване на фактическите основания, визираны в хипотезата на правната норма, както е в случая, същият няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Анализът на разпоредбата на чл.171 от ЗДвП сочи, че мерките от вида на процесната имат две цели. Те са с превантивен характер и целят осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения и едновременно с това имат преустановяващ ефект, тъй като са насочени към прекратяване на деянието, което е забранено от закона в чл.150 и чл.150а от ЗДвП. По отношение продължителността на срока, административният орган е наложил мярката в минималния предвиден в закона срок от шест месеца.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата срещу заповед за прилагане на ПАМ е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Й., род на 02.03.1967г. в Р. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-5319-000069 от 25.06.20г., издадена от Началник сектор към ОДМВР Х., с която на основание чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДВП е прекратена регистрацията на пътно превозно средство (ППС) за срок от шест месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: